

متن پرسش

باسمه تعالی. سلام علیکم: ۱. برای نگهداشتن زبان در مورد آنچه از جانب خدای متعال از معارف حقه بر فرد عنایت شده و او آگاه به خیلی از عیوب افراد هم کلام! دوست! فامیل! زن! بچه و ... می شود چه راهکاری در کوتاه مدت و دراز مدت وجود دارد؟ چرا که بیانشان هم موجب حجاب برای خود فرد می شود هم باعث کدورت می شود اما گاهی حس انسان دوستی و دلسوزی غلبه می کند و آنچه برای صلاح فرد هست گفته می شود اما نتیجه کار خراب می شود. (ان شاءالله آگاه به عیوب خود هم به حد وسع باشیم) (در صورت حرف زدن غیر از موارد اعتقادی خودمان با دیگران انگار داریم ادا در میاوریم اصلا انگار بلد نیستیم با مردم مثل خودشان باشیم و حس می کنیم از سلوک به اسم مردم داریم دور می شویم) ۲. برای رسیدن به ملکه استمرار و همت طولانی بدون زمین خوردن از ناامیدی کدام مبحثتان را دستور می دهید؟ ۳. برای کسی که مدتی طبق سنت الهی برای نشان دادن در باغ سبز در فضای بسیار نورانی بوده اما حالا که زمان تلاش خود اوست فقر خود را دیده اما در خود ناامیدی و دور شدن را می بیند برای شروعی مردانه و بدون انقطاع چه کند؟ حس شروع مجدد بسیار سخت می نماید. ۴. حس تنوع طلبی در نفس اماره با کدام یک از موارد الهی قابل تعویض و جایگزینی است؟ یعنی حس و خیال را چگونه می توان از زیاده خواهی ظلمانی دور کرده و با انوار زیاد و متنوع از انواع مختلف ارضاء کرد؟ ۵. کسی که قبلا حضور خوبی داشته اما آن حضور تبدیل به مفهوم شده چه کند؟ ۶. انطباق دروس معرفت النفس با موارد اجتماعی و مردم ناممکن به نظر میاید چه کنیم که هم از حضور غافل نشویم هم مردم نفهمند منظر ما چیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: پیشنهاد بنده آن است که کتاب «شرح حدیث جنود عقل و جهل» از حضرت امام خمینی را که بنده نیز شرح مختصری بدان داشته‌ام، از اول تا آخر دنبال بفرمایید. ان شاءالله تعادل خوبی نصیب شما خواهد شد. در آن صورت راهکار انطباق مباحث معرفت‌النفس با امور اجتماعی نیز برایتان ظهور می‌کند. موفق باشید